

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Clypeus Theologiæ Thomisticæ

In Tres Partes Divisus, Et Quinque Voluminibus Comprehensus
Tractatus de Prædestinatione, de Trinitate, de Angelis, & de homine

Gonet, Jean-Baptiste

Coloniæ Agrippinæ, 1671

§. III. Solvuntur objectiones,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77146](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77146)

riene est similitudo speciei ad id à quo procedit, non autem de ratione amoris, quamvis hoc conveniat amori qui est Spiritus Sanctus, in quantum est amor divinus.

Art. 3.

Quam rationem fuscè expendimus disp. 2. probando processionem Verbi esse generationem, non autem processionem Spiritus Sancti.

107.

Respondent Adversarii, quòd licet Spiritus Sanctus non habeat formaliter ex vi suæ processionis similitudinem in natura cum Patre, habet tamen similitudinem in signo naturæ, scilicet in amore divino, qui est divinæ naturæ proprietas, seu attributum: similitudo autem in signo naturæ, sufficit ad rationem imaginis, ut patet ex supra dictis.

108.

Sed contra. Ratio imaginis quæ con venire potest personis divinis, debet esse perfectissima: Sed illa quæ est solum secundum similitudinem in signo naturæ, est omnium imperfectissima, ut supra ostendimus, & docet D. Thomas loco nuper allegato: Ergo non potest convenire Spiritui Sancto.

Addo quòd, valde probabile est, in rebus tantum corporeis reperiri rationem imaginis ex sola similitudine in accidentibus naturam designantibus; nec adhuc in omnibus, sed in his tantum quæ sequuntur quantitatem, scilicet in figura, & situ.

§. III.

Soluntur Objectiones.

109.

Objicies primò contra hanc ultimam conclusionem illud ad Rom. 8. Quos præscivit, & prædestinavit conformes fieri imagini Filii sui: hanc enim imaginem Filii plures ex SS. Patribus (ut Basiliius, Cyrillus, & Athanasius) dicunt esse Spiritum Sanctum: Ergo ille est imago Filii.

Respondeo quòd locus ille à postoli debet explicari per constructionem intransitivam; ita ut intelligatur de imagine, non quæ sit alia à Verbo, sed quæ formaliter sit ipsummet Verbum. Vel etiam dicendum, pro reverentia illorum Patrum, quòd Spiritus Sanctus dicitur imago Filii, lato modo sumptà imagine, pro eo scilicet quòd est alteri simile, quamvis ab eo non habeat formaliter vi suæ processionis illam similitudinem. Ita S. Thomas opusc. 1. cap. 10.

110.

Objicies secundò: Spiritus Sanctus est infinitè similior Patri & Filio, quam creaturæ Deo: Sed creaturæ sunt imago Dei: Ergo multò magis Spiritus Sanctus imago Patris & Filii.

Respondeo quòd creaturæ non sunt imagines Dei, nisi valde imperfectæ: quia nec habent eandem speciem aut numero naturam, nec aliquod perfectum naturæ divinæ signum, quamvis habeant aliquam imperfectam cum ea similitudinem. Adhuc tamen magis propriè illis convenit ratio illa imperfectæ imaginis, quam Spiritui Sancto, quia habent illam imperfectam similitudinem à Deo, formaliter ex vi suæ productionis; comparantur enim ad illum veluti quædam artefacta ad artificem; atque ita sicut artifex facit artefactum formaliter ad similitudinem ideæ quam mente præconcepit, ita Deus condidit creaturas, respiciendo ad seipsum, ut ad earum exemplar. At verò Spiritus Sanctus non habet similitudinem in natura, formaliter ex vi suæ processionis, sed identicè tantum, & concomitanter, ut in 2. disp. explicatum est. Solutio est divi Thomæ in 1. ad Annibaldum dist. 28. qu. 2. art. 2. ad 3. ubi cum proposuisset hoc idem ar-

Art. 4.

gumentum, sic respondet: Dicendum quòd in artificio invenitur species artis, etiam apud nos, non autem in amore artificis. Et ideo creatura, in quantum habet speciem artis æternæ, quæ est Filius Dei, dicitur imago, & ad imaginem, non autem Spiritus Sanctus, qui est amor.

Ex dictis colliges, pulchritudinem seu speciem rectè attribui seu appropriari Filio Dei, juxta illud quod dicit Hilarius lib. 2. de Trinitate: Æternitas est in Patre, species in imagine, operum munere. Nam ut docet sanctus Thomas infra quæst. 39. art. 8. ad pulchritudinem tria requiruntur, integritas scilicet seu perfectio, quæ enim manca & diminuta sunt, eo ipso turpia sunt: debita proportio seu consonantia, ut patet in corporalibus; ille enim homo non dicitur pulcher, qui non habet membra debite proportionata, & coaptata: denique splendor seu claritas, unde quæ habent colorem nitidum, pulchra esse dicuntur. Hæc autem secundæ sanctissimæ Trinitatis personæ perfectissimè conveniunt: cum enim sit Filius Dei naturalis, habet in se totam integram Patris naturam: cum sit ejus imago, perfectam habet cum illo proportionem, convenientiam, & similitudinem: denique cum Verbum sit, est lux & splendor intellectus, ut Damascenus dicit, & magis patebit ex dicendis digressionem sequenti.

DIGRESSIO UNICA,
Præcipua Verbi divini Encomia, in primo capite Evangelii D. Joannis contenta.

Ioannes inter ceteros Evangelistas non immerito aquila comparatur: quia (ut dicit Augustinus) Ceteri tres Evangeliste, tanquam cum Domino in terra ambulantes, de Divinitate ejus pauca dixerunt. Iste autem, quasi pignerit in terra ambulans, erexit se non solum super terram, & super omnem ambitum aeris, & cæli, sed super omnem etiam exercitum Angelorum, omnemque constitutionem invisibilium potestatum, & pervenit ad eum per quem facta sunt omnia, Vel, ut loquitur D. Thomas in prologo super commentaria in Joann. Ioannes figuratur per aquilam, quia cum alii tres Evangeliste circa ea quæ Christus in carne est operatus occupati, designentur per animalia quæ gradiuntur in terra, scilicet per hominem, vitulum & leonem, Ioannes super nebulam firmiatis humane sicut aquila volans, lucem eternæ mutabilis veritatis, altissimæ atque firmissimæ veritatis cordis inruetur, atque ipsam Deitatem Domini nostri Jesu Christi, quæ Patri æqualis est intendens, eam in suo Evangelio studuit præcipue commendare. Hic illa aquila de qua dicitur Job 39. Nunguid ad præteritum tuum elevabitur aquila, & in arduis ponet nidum suum? oculi ejus de longè proficiunt. Vel potius illa quæ Ezech. 17. describitur: aquila, inquam, illa magnarum alarum, quæ venit ad Libanum, tulit medullam Cedri, summitatem frondium ejus avulsit, & transportavit eam in terra Chanaan: hoc est, quæ ad cælos evolavit, altissimæ Cœli medullam, id est æterni Patris Filium, ejusque notitiam in terrenas hominum mentes transtulit, statim initio sui Evangelii dicens: In principio erat Verbum, & Verbum erat apud Deum, & Deus erat Verbum. Quibus quatuor, aut quinque verbis, & quibus hæreses exclusit piscator noster. Inquit Ambrosius: